

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

hvilede paa Forsørgelseskommunen, maa derefter lægges paa et andet Omraade, og de Uligheder, der findes i Øjeblikket, og som forårsages ved, at Omraadet er meget begrænset, at det er en lille Kommune, det drejer sig om, vil jo i meget høj Grad blive afhjulpet ved, at Omraadet gøres saa stort, at det omfatter hele Landet.

Jeg tror ogsaa, at dette, at man fordeler Udgifterne i Forhold til de Muligheder for at kunne paaligne Skat, der findes paa de paagældende Steder, er en meget rimelig og fornuftig Ordning. Man fordeler Udgifterne i Forhold til Indbyggertallet, i Forhold til Indkomsten og i Forhold til Grundværdien og tre Fjerdedele af den afgiftspligtige Ejendomsskyldværdi. Den Uklarhed, som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven mente der fandtes paa dette Omraade med Hensyn til den Indkomst, der skulde lægges til Grund ved Beregningen, synes jeg ikke er til Stede. Det er saa ligetil, at Indkomsten er den, der lægges til Grund ved Ansættelse til Kommuneskat, det vil sige den Indkomst, der er brugt ved Ansættelse til Statsskat, og den er ganske uafhængig af, om der i Kommunen er Kildeartsbeskatning eller ikke; det er nemlig den Indkomst, hvorpaa man bygger det hele op.

Udgifterne skal altsaa fordeles med en Trediedel efter Folketallet, en Trediedel efter Indkomsten og en Trediedel efter Grundværdien og tre Fjerdedele af Ejendomsskyldværdien. Foruden at denne Ordning vil spare Kommunerne for et betydeligt Arbejde med at sende Regninger fra den ene Kommune til den anden og fra den anden Kommune til den ene — i mange Tilfælde paa Beløb, der er omtrent ganske ens —, vil den ogsaa medføre visse Forskydninger. Men disse Forskydninger synes mig, saa vidt man kan se af det Materiale, der foreligger nu, kun at virke i den Retning, at man ogsaa derigennem faar lagt Udgifter over paa Skulder, der bedre kan bære dem end de, der i Øjeblikket maa bære dem.

Der er dem, der kunde mene, at naar Begrebet Forsørgelseskommune forsvinder og dermed Forpligtelsen til at refundere de Udgifter, der følger af Hjælp ydet til en enkelt Person, vilde dette kunne svække den Kommunes Ansvarfølelse, der skal udbetale denne Hjælp, derved, at den ikke har det fulde økonomiske Ansvar.

Man har i disse Bestemmelser fulgt det Princip, at i de Forhold, hvor der er fastsat bestemte Grænser for Hjælpens Ydelse, betaler Opholdskommunen en forholdsvis

mindre Part, ved Aldersrente, Enkebørnsunderstøttelse og andre Arter af Hjælp; i disse Tilfælde betaler Opholdskommunen kun en Syvendedel, men ved anden Art af Hjælp, hvor Sogneraadet i nogen Grad handler efter frit Skøn, skal der herefter betales en Trediedel mod nu en Fjerdedel. Jeg mener, at der her er taget et rimeligt Hensyn til de Synspunkter, der fra anden Side er gjort gældende med Hensyn til Kommunernes Ansvarfølelse, og jeg nærer ingen Frygt for, at Kommunerne ikke fremdeles skal udvise nødvendig og sund Økonomi i Administrationen paa dette Punkt.

De Bestemmelser, der handler om Børneværn, er for saa vidt de samme, der for Øjeblikket gælder for Værgeraad. Disse Bestemmelser Gennemførelse er efter min Mening saa fuldkommen afhængig af, at de Mennesker, der arbejder paa dette Omraade, har den rette Forstaaelse af de Forhold, de har med at gøre. Det er min Tro, at der ogsaa gennem det sociale Udvalg vil kunne skabes en Administration, som kan faa Bestemmelserne paa dette vanskelige Omraade gennemført paa forsvarlig Maade.

Spørgsmaalet om Fjernelse af Børn fra Hjemmet, et Spørgsmaal, der nu afgøres af Værgeraadet, overlades til det sociale Udvalg, og Fjernelse kan kun ske, naar den paagældende Dommer er til Stede — uden Stemmeret —, det samme, der er gældende i Øjeblikket for Landkommunernes Vedkommende. Det forekommer mig, at der her er taget de Sikkerhedsforanstaltninger, som det offentlige kan tage, og at man saa maa stole paa, at de Folk, som skal have med disse meget vanskelige Forhold at gøre, er sig deres Ansvar bevidst.

En anden ny Ting i Forslaget, som ogsaa er omtalt af tidligere Talere, er Bestemmelsen om, at ogsaa Enkemænds Børn nu kan faa Hjælp. Det er for saa vidt ikke noget nyt, som det Gang paa Gang har været foreslaaet og ogsaa været vedtaget her i Tinget. I 1919 holdt daværende Folketingsmand Jensen-Sønderup som Ordfører for Venstre en udmærket Tale om dette Forhold, hvor han netop fremhævede det urimelige i, at man ikke i samme Grad kom de Enkemænd til Hjælp, der havde vanskelige Forhold at opdrage deres Børn under, som man kom Enkerne til Hjælp, og det har ogsaa været meget vanskeligt at se nogen saglig Begrundelse for at sætte Skellet netop, hvor det nu er sat.

Der henvises ganske vist til, at naar en Forsørger er levende, er Vilkaarene ikke saa vanskelige for Børnene, som naar Forsørgeren er død, men Hr. Jensen-Sønderup